డాక్టరు కంటే దర్జీ మేలు

నగర జీవనశైలిపై ఫోకస్‌లైట్

ఆడవాళ్ళకు ఎప్పుడు ఏ జబ్బు చేస్తుందో ఎప్పుడు ఏ వైద్యుడి అవసరం వస్తుందో తెలియదు!

అమలకు ఇప్పుడు అలాంటి జబ్బే చేసింది.

అమలకు కలవాళ్ళ అమ్మాయి. ఎప్పుడూ కలకల లాడుతుంటుంది. కళ కళగా ఉంటుంది. ఎవర్ని పడితే వాళ్ళను "బ్బెబ్బెబ్బే" అని వెక్కిరిస్తుంది. ఎవర్ని పడితే వారిని నువ్వెంత, నీ కతెంత అని ధిక్కరిస్తుంది. సరిలేరు నాకెవ్వరూ అంటుంది.

అంత గారాబం ఆమె.

పువ్వుల్లో పుట్టిందామె. పువ్వుల్లో పెరిగింది. కారుల్లో తిరిగింది. అంత అపురూపం ఆమె.

అంత అపురూపంగానూ ఆమెని కోమలరావుకిచ్చి పెళ్ళి చేసారు. అతను కూడా ఆమెను అంత జాగ్రత్తగానూ చూసుకుంటున్నాడు. ఆమెకు కోపం వస్తే అతని కళ్ళు ఎర్రగా అవుతాయి. ఆమెకు బాధ కలిగితే అతని కళ్ళవెంట నీళ్ళు వస్తాయి. ఆమె కాస్తదూరం నడిస్తే అతని కాళ్ళు నొప్పిపుడుతాయి.

ఆమె బుగ్గల్ని ముద్దు పెట్టుకునేటప్పుడు ఎక్కడ కందుతుందోనని బాధపడతాడతను. ఆమె పెదిమల్ని చప్పరించేటప్పుడు ఎక్కడ కందుతుందో అని అడుగుతాడతను. ఆమె వంటిని నిమిరేటప్పుడు ఆ వత్తిడి ఆమె వంట్లోని కండరాలు ఎక్కడ స్థానభ్రంశం పొందుతున్నాయోనని ఆదుర్దాపడతాడతను. ఆమె శరీరంతో పెనుగులాడేటప్పుడు ఆమె ఊపిరి ఎక్కడ ఆగిపోతుందోనని భయపడతాడతను .. అంతటి అపురూపం ఆమె భర్తకు కూడా!!

ఏమి అదృష్టం తల్లీనీది!

అలాంటి అమలకు అంత ఒకసారి పెద్ద జబ్బు చేసింది.

అసలామెకు జబ్బు ఎలా వచ్చిందంటే -

రోజు ఆమె తన స్నేహితురాల్ని చూడటానికి కారులో వెళ్ళింది. కారులో తిరిగి వచ్చింది.

వస్తూ రాగానే మంచం మీద వాలింది. అంతే ఇక ఆమె మంచం లేవలేక పోయింది. మంచం మీద మెలికలు తిరిగిపోయిందామె. "ఛీ! ఛీ!" అంటూ ఛీత్కారాలు చేసింది. "ఎందుకీ బ్రతుకు" అంటూ తెగ నిట్టూర్పులు విడిచింది.

కోమలరావుకు ఆమె నా పరిస్థితిలో చూడగానే భయమేసింది. బెంబేలెత్తిపోయాడు.

"ఏమైంది అమలా?" అన్నాడతను.

"నా బొంద అయిది" అందామె కోపంగా.

"ఎక్కడ నీ బాధ!" అన్నాడతను.

"నా బ్రతుకే ఒక బాధ!" అందామె విసుగ్గా.

కోమలరావు వెంటనే డాక్టరుకు కబురు చేసాడు.

డాక్టరు వచ్చాడు. ఆమెను పరీక్షించాడు.

"ఏమిటి డాక్టర్ సంగతి?" అన్నాడు కోమలరావు ఆందోళనగా.

"నువ్వు తండ్రివి కాబోతున్నావు" అన్నాడు డాక్టరు సన్నగా నవ్వుతూ, బట్టతల నిమురుకుంటూ.

"నిజమా?!"

ఎగిరి గంతేయలేదు గానీ అంత సంబరంగానూ అన్నాడు కోమలరావు.

డాక్టరు కళ్ళు నవ్వుతూ చూసాయి నిజమన్నట్లుగా.

అమల మాత్రం వాళ్ళిద్దరి వేపూ కోపంగా చూసింది.

ఆరోజు గడిచింది. మరో రోజు గడిచింది. అయినా అమల మంచం మీంచి లేవలేదు. ఆమె జబ్బు తగ్గలేదు.

అంటే తమ ఫామిలీ డాక్టర్లు డయాగ్నసిస్ తప్పయిందన్నమాట! మరామె జబ్బేమిటి? ఎంతగా చిక్కిపోతోంది సుకుమారి?! ఆమె కళ్ళలో ఎంత వేదన కనిపిస్తోంది?!

భరించలేక కోమలరావు నగరానికి విచ్చేసిన ప్రపంచ ప్రసిద్ధ డాక్టరు విలియమ్స్‌ని ఇంటికి పిలిపించాడు.

న.వి.ప్ర.ప్ర.డా. విలియమ్స్ ఆమెను శుభ్రంగా అన్ని పరిక్షలూ చేయించాడు. రిజల్ట్సు రిపోర్టుల్ని ముందు వేసుకుని అరగంటపాటు బుర్రగోక్కున్నాడు. జ్ఞానోదయం అయినవాడిలా చటుక్కున తలవంచి ప్రిస్క్రిబ్షన్ కాగితం మీద ఇంత పొడుగున ఇంగ్లీషులో ఏదో పేరును వ్రాసాడు.

'దిసీజ్ హర్ డిసీజ్ ఐసే" అన్నాడు

తన భార్యకు అంత పొడుగాటి పేరుగల జబ్బు వచ్చిందని తెలియగానే కోమలరావు కాళ్ళు గజగజ వణికాయి.

"డాక్టర్.. నా అమల నాకు దక్కుతుందా?" అన్నాడు ఆందోళనగా.

"భయపడకు, అలాంటిదేమీ ఉండదు" అన్నాడు న.వి.ప్ర.డా. విలియమ్స్ కోమలరావు బుజాన్ని తట్టుతూ.

దక్కకపోతే మరొాళ్ళని పెళ్ళి చేసుకుందువులే, అన్నట్లుందాయన బుజం తట్టిన ధోరణి.

మరో రెండురోజులు గడిచాయి. అమల ఇంకా చిక్కి సగమైంది. ఆమె ఇక తనకు దక్కటం అనుమానమే అనిపించింది కోమలరావుకు. అప్పటికి నాలుగురోజులయింది ఆమెకా జబ్బు చేసి. ఆ నాలుగురోజులలోనూ ఆమె ఒక్క సెకండు పాటయినా కళ్ళు మూసిన పాపాన పోలేదు.

ఆమె కళ్ళు లోతుకు పోయాయి. చెంపలు పీక్కుపోయాయి. కాళ్ళూ చేతులూ సన్నగిల్లాయి. పిచ్చి చూపులు చూస్తోందామె. ముక్కుతోంది, మూలుగుతోంది. జీవితం పట్ల వైరాగ్యాన్ని తన నిట్టూర్పుల ద్వారా వ్యక్తం చేస్తోంది.

ఆమె చేతిని తన చేతుల్లోకి తీసుకుని చిన్నగా నిమురుతున్నాడు కోమలరావు. అతని కళ్ళవెంట ధారలుగా నీళ్ళు కారుతున్నాయి.

ఆమె మంచం చుట్టూ ఆమె తల్లి, తండ్రి ఇతర బంధువులూ గుమికూడి ఉన్నారు. అందరూ దాదాపు నిశ్శబ్దంగా ఏడుస్తున్నారు. అంతటి డార్లింగ్ ఆమె అందరికీ!

ఆమె పరిస్థితి ఇవాళో రేపో అన్నట్లుంది. పాపం ఆ మర్నాడే ఆమె పుట్టినరోజు!

ప్రతి పుట్టిన రోజునీ ఆమె మహా వైభవంగా జరుపుకుంటుంది. ఆహ్వానం లేకపోయినా ఆనాడు ఆమెను అభినందించటానికి చుట్టాలూ పక్కాలూ వచ్చిపోతారు. పాపం పిచ్చిపిల్ల, పుట్టినరోజు ఆమెకు గిట్టిన రోజు కాబోతుందా అని వాళ్ళంతా గుసగుసలాడుకుంటున్నారు.

అలాంటి సమయంలో ఆ ఇంట్లోకి ఆ ఇంటి ఆస్థాన దర్జీ అడుగు పెట్టాడు. వారంరోజుల క్రితం అమల ఆర్డరిచ్చిన లేటెస్టు ఫ్యాషన్ డ్రస్సును ఇవ్వటానికి వచ్చాడతను.

ఆ ఇంటి వాతావరణాన్ని చూడగానే అతని మనస్సు ఏదో కీడును శంకించింది.

"ఏం జరిగింది?" అన్నాడతను ఆదుర్దాగా.

దర్జీ తెచ్చిన డ్రస్సును చూడగానే అక్కడ ఉన్నవాళ్ళ కళ్ళు మళ్ళీ చెమర్చాయి.

"చూడు తల్లీ నువ్వు పుట్టిన రోజు కోసం ఆర్డరిచ్చిన డ్రస్సును మన మస్తాన్ కుట్టి తీసుకు వచ్చాడు చూడమ్మా!" అందా తల్లి ఆ డ్రస్సును అమలకు చూపించుతూ.

నీరసంగా ఆ డ్రస్సువేపు చూసింది అమల. బలహీనంగా ఉన్న చేతిని నెమ్మదిగా పైకి లేపి డ్రస్సును అటూఇటూ తిప్పి పరిశీలించింది. పెదవి విరిచింది.

"ఎందుకు, నా పాడెమీద పెట్టి కాల్చటానికా ఇది?" నీరసంగా అందామె. "మొన్న నేను చూసిన ఉష డ్రస్సుకంటే ఇదేమంత బాగుంది? దానికంటే లేటెస్టుది కాదాయె!"

కోమలరావు లేచి ఇవతలకి వచ్చాడు. దర్జీ మస్తాన్‌తో ఏదో మాట్లాడాడు.

"రేపటి దాకా ప్రాణాలు నిలుపుకో పిచ్చి తల్లీ," అనుకున్నాడు మస్తాన్ ఆ ఇంటి గుమ్మం దిగుతూ. మస్తాన్ వెంటనే ఉష వాళ్ళింటికి వెళ్ళాడు. ఆమె డ్రస్సును చూసాడు. తిరిగి రాగానే తన సహాయకుల్ని, అంటే అసిస్టెంటుల్ని కేకేసాడు.

"ఒరేయ్ ఈ రాత్రికి మీరంతా కష్టపడాలిరా!" అన్నాడతను.

ఆరాత్రి అతను తన కత్తెరకు పని చెబుతుండగా, అవతల ఇద్దరు రెండు మిషన్ల మీదా, కింద కూర్చుని మరో ముగ్గురు చేతి కుట్లతోనూ, అంతా కంటి మీద కునుకెరగకుండా తెల్లవారేదాకా కష్టపడి పనిచేసారు.

తెల్లవారింది.

ఇక అమలను మంచం దింపటం మంచిదనుకుంటున్నారు అందరూ...

అలాంటి సమయంలో దర్జీ మస్తాన్ ఆ ఇంట్లోకి అడుగు పెట్టాడు.

కోమలరావు తన భార్య చెవివద్ద నోరుంచి "చూడు అమలా. మన మస్తాన్ నీకోసం ఉష డ్రస్సుకంటే అద్భుతమైన డ్రస్సును కుట్టి తీసుకు వచ్చాడు చూడు!"

ఈలోకపు అంచుల్ని దాటబోతున్న అమల ప్రాణాలు ఆ మాటలు వినగానే చప్పున వెనక్కు తిరిగి వచ్చాయి.

కళ్ళు తెరిచిందామె.

భర్త ఆ డ్రస్సును విప్పదీసి అటు తిప్పీ ఇటు తిప్పీ చూపిస్తుంటే ఆమె కళ్ళు చటుక్కున మెరిశాయి.

అక్కడున్న వాళ్ళందరినీ అవతలకి వెళ్ళమని ఆ డ్రస్సును తనకు తొడగమందామె.

అందరూ అవతలికి వెళ్ళిపోయారు.

ఆమె వంటి మీద అంతకు ముందున్న దుస్తుల్ని వలిచి కోమలరావు ఈ కొత్త డ్రస్సును ఆమెకు తొడిగాడు.

నెమ్మదిగా లేపి కూర్చోబెట్టాడామెను.

నిలువెత్తు అద్దాన్ని తీసుకు వచ్చి ఆమె ముందుంచాడు.

అద్దంలో కొద్దిసేపు తన డ్రస్సును చూసుకుందామె.

"ఉష డ్రస్సుకంటే నా డ్రస్సే అద్భుతంగా ఉంది" అంది.

అద్దంలో చూసుకుంటున్న కొద్దీ నిదానంగా ఆమెలో మార్పులు కనిపించసాగాయి. మొదట ఆమె కళ్ళల్లోకి కళ వచ్చింది. తర్వాత శరీరంలోకి జవం, జీవం వచ్చాయి.

నీరసంగా మంచం మీద కూర్చున్న మనిషి కాస్తా ఛెంగున మంచం దిగింది. పూలతీగల్లాంటి తన చేతుల్ని భర్త మెడ చుట్టూ బిగించింది.

"డార్లింగ్ నువ్వెంత మంచివాడివి! ఇవాళే కదా నా పుట్టినరోజు, పద ఆ అరేంజ్‌మెంటు చూద్దాము! ఇప్పుడు ఉషవేపు నేను గర్వంగా చూడగలను!!" అన్నది.

"దాన్ని కూడా ఫంక్షనుకు పిల్చావు కదూ?" అన్నది మళ్ళీ.

తలుపు తెరుచుకుని చెంగు చెంగున గెంతుతూ వస్తున్న అమలను చూసి చుట్టాలూ, పక్కాలు, తల్లీ తండ్రీ అంతా ఆశ్చర్యంతో బిగుసుకుపోయారు!

ఆడవారి మనసులు అంత సున్నితంగా ఉంటాయి మరి...